

безчестно да прѣкратятъ огоня освенъ по заповѣдь отъ краля. Тая заповѣдь прѣстигна само слѣдь два часа, при всичко, че гърмежътъ се чуваше въ Събранието. Тѣ се оттеглиха тогава прѣзъ градината, като се упираха нѣколко пѣти на тие що ги прѣслѣдваха. Тѣ почнаха да бѣгатъ само когато стигнаха до голѣмия ба-сейнъ; едни отъ тѣхъ бѣха убити, като се защищаваха, други бѣха спасени отъ мъжественното прикривание на нѣкои лица; тие що се скриха въ оградата на Събранието намѣриха тамъ спокойно убѣжище. Почетнитѣ дами на кралицата, бѣха зети въ плѣнъ и бѣха испърво заплашвани, но сетнѣ бѣха завардени и си намѣриха покровители.

Краля бѣше свидѣтель отъ трибуната на агонията на кралската си власть. Въ Събранието, ако и да се говореше ужъ само за *временно отстранение* отъ изпълнителната власть и за възпитанието на Дофина (първия синъ на краля), за да отстранятъ съ това мисълта за окончателното сваляние, никой не се лѣжаше върху значението на станалото: на монархията бѣ нанесенъ смъртоносенъ ударъ, който испърво не бѣше прѣдначенъ за нея.

Ето що казва едно дѣйствующе лице за събитията на 10 августъ. „Това сражение бѣше най-крѣвопролитно отъ всичкитѣ други станали на открито прѣзъ Революцията; то не бѣше нападение насочено нито срѣщу короната нито срѣщу конституционната монархия нито срѣщу Людовика XVI даже; това бѣше едно отчаяно усилие на парижското население и на федералиститѣ, на буржуазията и на народа за да спаси страната и Революцията отъ олигархия, която работяше заедно съ чужденцитѣ и която ни приготвяше участъта на Полша“. (Моро де-Жонесъ).

Сщия писателъ разказва, че когато се бияли, единъ народенъ гвардеецъ, богатъ хлѣбаръ, който тѣй сщцо